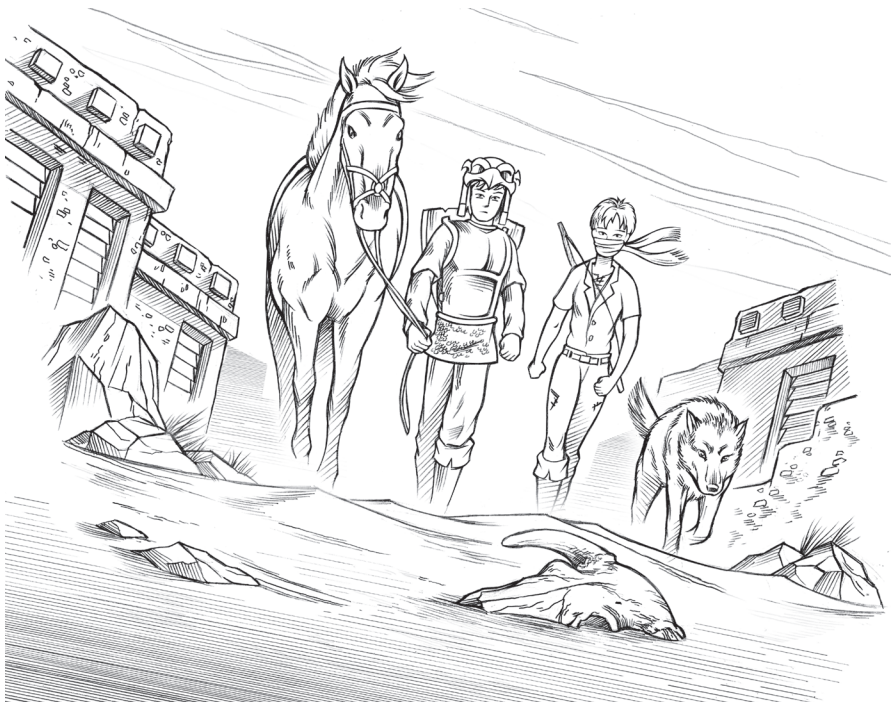

KAPITOLA ČTVRTÁ

DO POUŠTĚ

Tom s Elenou se napili vody z měchu. Pak Elena spojila dlaně a Tom jí do nich nalil trochu vody, aby se napili i Bouřlivák se Šedivákem. Pak Tom měch bezpečně přivázal k sedlu a oblékl si zlatou zbroj: přilbu, kroužkovou košili a prsní krunýř. Potom vzal Bouřliváka za uzdu a vydali se ulicí směrem k poušti. Jakmile vystoupili ze stínu

posledních domů do pouště, málem je porazila vlna vedra. Toma začala okamžitě svědit odhalená kůže na ruce a naskakovaly mu na ní puchýřky. I přes podrážku vysokých bot pod sebou cítil rozžhavený písek. Zalekl se. Vždyť ta výheň se sotva dala snést – jak si měli ještě ke všemu uchovat dost sil k poražení netvora?

„Zahal se,“ řekl Eleně. „To slunce pálí jako oheň.“

Sám si sroloval rukávy košile a doufal, že zbytek těla ochrání zlatá zbroj. Elena si rozvázala dlouhý pruh látky, který nosila jako šátek, a obalila si jím hlavu. Nechala si jenom škvírku na oči.

Než vykročili do pouště, vytáhl Tom kompas. Jeho otec Taladon ho pro něj před mnoha lety uschoval u strýce a tety v Errinelu. Ještě před tím, než zmizel. Tom si snad po sté přečetl ta dvě slova vyrytá na zadní straně kompasu: „Mému synovi.“ Odvahu sice Tomovi dodávala i kroužková zbroj, ale když se díval na kompas, připadalo mu, že je mu otec nablízku, a strach ustoupil.

Ručička kompasu se divoce zmítala mezi nápisy *Osud* a *Ohrožení*. Zřejmě

bylo ještě předčasné se s kompasem radit. Tom tedy kompas zastrčil zpátky do kapsy a zaťal zuby. Neměli na výběr: museli pokračovat. Tom si utáhl opasek s mečem a přes rameno si hodil štít. Do štítu měl vsazené kouzelné dary dobrých avantijských netvorů, které osvobodil při první výpravě. Byli to ohnivý drak Ferno, mořský plaz Sepron, horský obr Arkta, kentaur Tagus, ledový netvor Nanook a okřídlený oheň Epos. Tom věděl, že kdyby někdy potřeboval, dobří netvoři mu přispěchají na pomoc.

Tom s Elenou zvolna vykročili do pouště po Bouřlivákově boku. Zvířata se chovala nezvykle tiše. Tom poplácal hřebce po krku. „Zvládáš to skvěle,“ pošeptal mu. „Snad budeme brzy pryč.“

Elena zase pohlédla na Šediváka, který klusal v Bouřlivákově stínu. „Slibuju ti,“ řekla mu Elena, „že až bude po všem, dostaneš největší mísu s vodou v celé Avantii.“ Šedivák zavyl na souhlas.

Vnořili se mezi písečné duny a město za nimi jim zmizelo z dohledu. Jediné, podle čeho se orientovali, byla červená linka na Adurově kouzelné mapě.

Slunce už se sklánělo k západu, ale pražilo stejně neúprosně jako dosud. Najednou uslyšeli podivný hvízdavý zvuk.

„Co to je?“ zeptal se Tom a vylekaně se podíval na Elenu.

Pak se oba pomalu otočili. Nejdřív Tom neviděl nic než zvlněné písečné duny. Pak Elena ukázala k nebi. „Podívej!“ vykřikla.

Slunce zmatnělo, jako by přes něj někdo přetáhl tenkou záclonu, a obloha se zbarvila do tmavožluta.

„To je písek!“ vykřikl Tom. „Blíží se písečná bouře!“

Na obloze se formoval písečný vír, který k Tomovu zděšení postupně nabýval až příliš známý tvar.

Malvel!